

ภาคผนวก

ขบวนการสภาอาหารระหว่างประเทศ

องค์ประกอบของสภาอาหารระหว่างประเทศ

มาตรา ๑ เพื่อปฏิบัติตามข้อตกลงลงนามในวันที่ ๔ สิงหาคม ๑๙๔๕ โดยรัฐบาลของสหราชอาณาจักรแห่งบริเตนใหญ่และไอร์แลนด์เหนือ รัฐบาลสหรัฐอเมริกา รัฐบาลชั่วคราวของสาธารณรัฐฝรั่งเศส และรัฐบาลสหภาพโซเวียต จะได้มีการจัดตั้งสภาอาหารระหว่างประเทศ (ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า "สภา") เพื่อให้มีการพิจารณาและลงโทษอาชญากรรมสงครามคนสำคัญของประเทศอักษะในยุโรปอย่างยุติธรรมและรวดเร็ว

มาตรา ๒ สภาจะประกอบด้วยผู้พิพากษาสี่นาย แต่ละนายจะมีผู้พิพากษาสำรองนายหนึ่งภาคีแต่ละประเทศจะแต่งตั้งผู้พิพากษาหนึ่งนายและผู้พิพากษาสำรองหนึ่งนาย ผู้พิพากษาสำรองจะปรากฏตัว ณ การพิจารณาคดีทุกครั้งของสภาเท่าที่สามารถ ในกรณีที่ผู้พิพากษาคณิโคป่วยหรือไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ใดโดยเหตุผลอื่นใดผู้พิพากษาสำรองของเขาจะเข้ารับหน้าที่แทน

มาตรา ๓ สภา ผู้พิพากษา และผู้พิพากษาสำรองจะไม่ถูกกล่าวหาใด ๆ โดยอัยการ จำเลย หรือทนายจำเลย ภาคีแต่ละประเทศอาจเปลี่ยนตัวผู้พิพากษาของสภา หรือผู้พิพากษาสำรองใดเนื่องจากเหตุผลทางสุขภาพหรือเหตุผลที่อื่น ๆ แต่จะเปลี่ยนตัวดังกล่าวในระหว่างที่มีการพิจารณาคดีไม่ได้ นอกจากเป็นการเปลี่ยนโดยใหญ่พิพากษาสำรองเข้าแทน

มาตรา ๔ ก) องค์คณะผู้พิพากษาจะตั้งประกอบด้วยผู้พิพากษาทั้งสี่นายของสภา หรือผู้พิพากษาสำรองในกรณีที่ผู้พิพากษาคณิโคมาร่วมมิได้

ข) ก่อนการพิจารณาคดีครั้งหนึ่งครั้งใดจะเริ่มต้น ผู้พิพากษาของสภาจะตกลงระหว่างกันเองที่จะเลือกผู้พิพากษาคณิโคผู้หนึ่งขึ้นเป็นประธาน ประธานจะดำรงตำแหน่งระหว่างการพิจารณาคดีครั้งหนึ่งหรือจะมีการตกลงเป็นอย่างอื่นก็ได้โดยคะแนนเสียงไม่น้อยกว่า ๓ คะแนน

หลักการหมุนเวียนกัน เป็นประธานสำหรับการพิจารณาคดีครั้งต่อ ๆ ไป เช่นที่ศาลลงไข่มังคัม
อย่างไรก็ตามหลักการพิจารณาคดีของศาลมีขึ้นในดินแดนของภาคใดภาคนั้น ผู้แทนจากภาคนั้น
ในศาลจะเป็นประธาน

ค) นอกจากที่กล่าวมาในวรรคต้น ศาลจะวินิจฉัยโดยใช้คะแนนเสียงข้างมาก
และในกรณีที่มีคะแนนเสียงไม่เท่ากัน คะแนนเสียงของประธานจะตัดสิน สำหรับการตัดสินคดี
และการลงโทษจะมีขึ้นโดยต้องได้คะแนนเสียงเห็นชอบด้วยอย่างน้อย ๓ คะแนน

มาตรา ๕ ในกรณีที่มีความต้องการ และขึ้นกับจำนวนคดีที่จะต้องถูกพิจารณา บางจังหวัดศาล
ชั้น ๑ ขึ้นได้ การจัดตั้ง หน้าที่และวิธีดำเนินการของแต่ละศาลจะต้องเหมะสมและกำหนดโดย
ขรรณบัญญัติ

อำนาจศาลและหลักการทั่วไป

มาตรา ๖ ศาลที่จัดตั้งขึ้นโดยข้อตกลงที่กล่าวถึงในมาตรา ๑ เพื่อการพิจารณา และลงโทษ
อาชญากรรมสงครามคนสำคัญของประเทศ อักขะในยุโรปจะมีอำนาจพิจารณาคดีและลงโทษบุคคล
ผู้ซึ่งกระทำการเพิกเฉยประโชนของประเทศอักขะในยุโรป ไม่ว่ากระทำโดยส่วนบุคคลหรือ
กระทำโดยเป็นสมาชิกขององค์การ ซึ่งอาชญากรรมอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

การกระทำต่อไปนี้ทั้งหมดหรือข้อหนึ่งข้อใด เป็นอาชญากรรมภายใต้อำนาจศาล
ของศาลนี้ ซึ่งจะต้องมีการรับผิดชอบเป็นส่วนบุคคล

ก) อาชญากรรมต่อสันติภาพ นั่นคือการวางแผน เตรียมการ เริ่มหรือกระทำ
สงครามรุกราน หรือสงครามละเมิดสนธิสัญญาข้อตกลงหรือคำประกัน หรือร่วมในแผนการหรือ
ตระเตรียมเพื่อให้ได้ผลตามจุดประสงค์ข้างต้นนั้น

ข) อาชญากรรมสงคราม นั่นคือการละเมิดกฎหมายหรือจารีตประเพณีแห่งสง
คราม การละเมิดจะรวมถึง แต่ไม่จำกัดเฉพาะแต่การฆาตกรรม ทารุณกรรม หรือชนบ้าย

ประชาชนในดินแดนที่ถูกยึดครองไปใช้แรงงานทาส การฆาตกรรมหรือทารุณกรรมต่อเชลยศึก และบุคคลในทะเล การฆาตกรรมตัวประกัน การปล้นสะดมทรัพย์สินของรัฐหรือของเอกชน การทำลายเมืองหรือหมู่บ้านอย่างราบเรียบ หรือการทำลายอื่น ๆ ซึ่งไม่มีความจำเป็นทางทหาร

ค) อาชญากรรมต่อมนุษยธรรม นั้นคือ การฆาตกรรม การจำกัดพันธุ์ การเอาตัวลงเป็นทาส การบังคับข่มขืนหรือการกระทำไร้มุขธรรมใด ๆ ต่อประชาชนพลเรือนก่อนหรือหลังสงคราม หรือการทำลายล้างเนื่องจากเหตุผลทางการเมือง เชื้อชาติ หรือศาสนา โดยเกี่ยวข้องกับการกระทำอาชญากรรมใดที่อยู่ที่ใดอำนาจของศาลนี้ ไม่ว่าจะการกระทำนั้นจะเป็นการละเมิดกฎหมายภายในของประเทศนั้น ๆ หรือไม่

ผู้นำ ผู้จัดการ ผู้บัญชา และผู้ร่วมงานซึ่งมีส่วนในการกำหนดหรือดำเนินแผนการร่วมกันเพื่อกระทำอาชญากรรมใด ๆ ดังที่กล่าวมาข้างต้น จะต้องรับผิดชอบในการกระทำทุกอย่างที่กระทำโดยบุคคลใด ๆ ในการทำให้แผนการเกิดขึ้น

มาตรา ๓ ฐานะทางราชการของจำเลย ไม่ว่าจะจะเป็นประมุขของรัฐหรือเป็นข้าราชการ ผู้รับผิดชอบในกรมต่าง ๆ ของรัฐบาล จะไม่ได้รับพิจารณาให้ออกพ้นจากความรับผิดชอบหรือลดหย่อนโทษ

มาตรา ๔ ความจริงที่ว่าจำเลยได้กระทำตามคำสั่งของรัฐบาลของเขาหรือผู้บังคับบัญชา จะไม่ทำให้เขาพ้นจากความรับผิดชอบ แต่อาจได้รับการพิจารณาลดหย่อนการลงโทษได้ ถ้าศาลเห็นว่าเพื่อความยุติธรรม

มาตรา ๕ ในการพิจารณาคดีบุคคลใดผู้ซึ่งเป็นสมาชิกของกลุ่มหรือองค์การใด ศาลอาชญากรรม (โดยเกี่ยวข้องกับการกระทำใด ๆ ซึ่งเอกสารนั้นอาจถูกผู้พิพากษาว่ากระทำผิด) ว่ากลุ่มหรือองค์การซึ่งเอกสารนั้นเป็นสมาชิก เป็นองค์การอาชญากรรม

หลังจากได้รับคำฟ้องศาลจะแจ้งให้ทราบตามที่ศาลเห็นสมควรว่าอัยการปรารถนา จะขอให้ศาลประกาศกีดกัน และสมาชิกคนใดก็ตามขององค์กรบ่อนมีสิทธิที่จะขอให้การต่อ ศาลเกี่ยวกับปัญหาลักษณะความเป็นอาชญากรขององค์กรนั้น ๆ ศาลมีอำนาจที่จะอนุญาตหรือไม่ อนุญาตให้มีการให้การ คำอนุญาตศาลอาจกำหนดว่าการให้การและการเป็นตัวแทนขององค์กร ของผู้นั้นจะเป็นไปในวิธีใด

มาตรา ๑๐ ในกรณีที่ศาลประกาศว่า กลุ่มหรือองค์กรใดกระทำความอาชญากรรม องค์กรที่มี ข้าราชการของภาคใด ๆ จะมีสิทธิที่จะนำบุคคลผู้หนึ่ง เป็นสมาชิกของกลุ่มหรือองค์กรดังกล่าว มาขึ้นศาลแห่งชาติ ศาลทหาร หรือศาลแห่งอื่นแทนที่ผู้ยึดครอง ในกรณีเช่นนี้ลักษณะความเป็น อาชญากรของกลุ่มหรือองค์กรดังกล่าวถือว่าได้ถูกวิสามัญแล้ว และจะตั้งปัญหาสงสัยอีกไม่ได้

มาตรา ๑๑ บุคคลใดที่ถูกศาลตัดสินว่ามี ความจุกฟ่องต่อศาลแห่งชาติ ศาลทหาร หรือศาล แห่งอื่นแทนที่ผู้ยึดครองที่กล่าวถึงในมาตรา ๑๐ ของธรรมนูญนี้ได้อีก ว่ากระทำความอาชญากรรมอื่น นอกจากการ เป็นสมาชิกของกลุ่มหรือองค์กรอาชญากรรม และศาลดังกล่าวหลังจากที่ได้ตัดสิน ว่าผิดจะกำหนดโทษเขาได้อย่างอิสระนอกเหนือไปจากโทษที่ใดกำหนดโดยศาลนี้จากการที่เขา ได้เข้าร่วมในการกระทำความอาชญากรรมของกลุ่มหรือองค์กรดังกล่าว

มาตรา ๑๒ ศาลจะมีสิทธิพิจารณาคดีบุคคลผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำความอาชญากรรมครั้งที่ระบุไว้ใน มาตรา ๖ ของธรรมนูญนี้ โดยไม่มีบุคคลอื่นในศาล ถ้าปรากฏว่าบุคคลนั้นหายสาบสูญหรือตัว ศาลเห็นเป็นการจำเป็นด้วยเหตุสปรการใดก็ตาม เพื่อความยุติธรรมในการที่จะทำการ พิพิจารณาคดีโดยที่จำเลยไม่ปรากฏตัวในศาล

มาตรา ๑๓ ศาลจะกำหนดระเบียบการพิจารณาของตน ระเบียบเหล่านี้จะขัดกับบทบัญญัติของ ธรรมนูญนี้ไม่ได้

คณะกรรมการเพื่อการสืบสวนและฟ้องอาชญากรรมสงครามคนสำคัญ

มาตรา ๑๔ ภาคีแต่ละประเทศจะแต่งตั้งหัวหน้าอัยการชั้นคนหนึ่งเพื่อสืบสวนหาข้อหา และฟ้องอาชญากรรมสงครามคนสำคัญ

หัวหน้าอัยการจะกระทำกรเป็นคณะกรรมการเพื่อจุดประสงค์ดังต่อไปนี้

- ก) ทกลงกำหนดว่าหัวหน้าอัยการแต่ละคนรวมทั้งเจ้าหน้าที่ของเขา มีงานใดบ้าง
- ข) ทกลงกำหนดคัวอาชญากรรมสงครามคนสำคัญที่จะถูกศาลพิจารณาคดีให้แน่นอน
- ค) รับรองคำฟ้องและเอกสารที่จะส่งพร้อมกับคำฟ้อง
- ง) ส่งคำฟ้องและเอกสารให้ศาล
- จ) ร่างระเบียบวิธีพิจารณาที่กำหนดในมาตรา ๑๓ ของธรรมนูญนี้ และขอคำรับรองจากศาลว่าใช้ได้ ศาลจะมีอำนาจที่จะยอมรับ โดยมีการแก้ไขเพิ่มเติมหรือไม่ก็ได้ หรือไม่ยอมรับก็ได้

คณะกรรมการจะใส่ใจอย่างยิ่งมากในการปฏิบัติกรในเรื่องทั้งหมดที่กล่าวข้างต้น และจะแต่งตั้งประธานตามที่เหมาะสมและตามกฎการหมุนเวียน นอกจากว่าถ้าเกิดการแบ่งคะแนนเสียงออกเท่า ๆ กันเกี่ยวกับการกำหนดตัวจำเลย โดยผู้หนึ่งว่าจะให้ศาลพิจารณาคดีหรือไม่ หรือการกำหนดข้อหาอาชญากรรมแก่เขา ในกรณีเช่นนี้ให้ถือว่าข้อเสนองที่ถือว่าใช้ได้คือข้อเสนองโดยฝ่ายที่ให้มีการพิจารณาคดีจำเลยนั้น หรือฝ่ายที่กำหนดข้อหาอาชญากรรมที่เฉพาะมากขึ้นไป

มาตรา ๑๕ หัวหน้าอัยการนั้นโดยแต่ละบุคคลเอง หรือโดยร่วมมือกันมีหน้าที่ดำเนินการต่อไปนี้

- ก) สืบสวน รวบรวม และแสดงหลักฐานพยานที่จำเป็นต่อหน้าหรือ ณ การพิจารณาคดี

ข) ระเบียบคำฟ้อง เพื่อการรับรองของคณะกรรมการตามวรรค (ค)
ของมาตรา ๑๔

ค) สอบสวนเบื้องต้นต่อพยานที่จำเป็นทั้งหมดและจำเลย

ง) เป็นอัยการ ณ การพิจารณาคดี

จ) แต่งตั้งผู้แทนที่จะดำเนินการที่อาจได้รับมอบหมาย

ฉ) คำวินิจฉัยอื่นที่อาจปรากฏว่าจำเป็นเพื่อจุดประสงค์ในการระเบียบ
และดำเนินการพิจารณาคดี

เป็นที่เข้าใจว่าพยานหรือจำเลยที่ถูกกักกุมตัวโดยภาคีใดจะไม่ถูกนำตัวออกจาก
การกักกุมโดยไม่ได้รับความยินยอมจากภาคีนั้น

การพิจารณาคดีที่ยุติธรรมสำหรับจำเลย

มาตรา ๑๖ เพื่อที่จะให้การพิจารณาคดีเป็นไปโดยเที่ยงธรรมสำหรับจำเลย จะต้องมีการ
ปฏิบัติตามระเบียบเหล่านี้

ก) คำฟ้องจะต้องรวมแต่ละส่วนที่สมบูรณ์ กำหนดแนชัคโคโดยรายละเอียด
ถึงข้อกล่าวหาต่อจำเลย คำฟ้องและเอกสารเกี่ยวกับคำฟ้องที่แปลเป็น
ภาษาซึ่งจำเลยเข้าใจ จะต้องมอบให้จำเลยในระยะเวลาพอสมควร
ก่อนการพิจารณาคดี

ข) ระหว่างการสอบสวนเบื้องต้นหรือพิจารณาคดีของจำเลยผู้ใด จำเลย
นั้นจะมีสิทธิที่จะให้คำอธิบายใด ๆ เกี่ยวกับข้อหาที่ดังกับตัวเขา

ค) การสอบสวนเบื้องต้นหรือการพิจารณาคดีจำเลยผู้ใด บ่อมจะกระทำ
ในภาษาหรือแปลเป็นภาษาที่จำเลยเข้าใจ

ง) จำเลยจะมีสิทธิดำเนินการต่อสู้ด้วยตนเองต่อศาลหรือโดยเนทันบายช่วยเหลือ

- จ) จำเลยจะมีสิทธิโดยตัวเขาเองหรือผ่านทางทนายที่จะแสดงหลักฐานในการพิจารณาคดี เพื่อสนับสนุนข้อต่อสู้ของเขา และที่จะถามค้านพยานฝ่ายโจทก์

อำนาจของศาลและการดำเนินการพิจารณาคดี

มาตรา ๑๓ ศาลจะมีอำนาจ

- ก) เรียกพยานมาบังคับการพิจารณาคดี และให้พยานแสดงต่อศาลและเพื่อให้ศาลถามคำถาม
- ข) ถามจำเลยไม่ว่าบุคคลใด
- ค) ให้มีการแสดงเอกสารและพยานหลักฐานอื่น ๆ
- ง) ให้พยานสาบาน
- จ) แต่งตั้งเจ้าหน้าที่เพื่อดำเนินการใด ๆ ที่ศาลจะมอบหมาย รวมทั้งอำนาจให้มีเอกสารหลักฐาน

มาตรา ๑๔ ศาลจะ

- ก) จำกัดให้การพิจารณาคดีอยู่ในขอบเขตที่จะเป็นไปรวดเร็วความที่มีข้อหาขึ้นมา
- ข) ไขมาตรการบางอย่างเพื่อยับยั้งให้เกิดการกระทำที่จะก่อให้เกิดความเสียหายโดยไม่มีเหตุผล และขจัดเรื่องและข้อความไม่ว่าชนิดใด ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับการพิจารณาคดี
- ค) จัดการกับความไม่สงบใด ๆ ในศาลโดยการลงโทษที่เหมาะสมรวมทั้งการระงับการพิจารณาจำเลยหรือหมายต่อไป แต่จะต้องไม่กระทบกระเทือนถึงข้อกำหนดของข้อหา

มาตรา ๑๔ ศาลจะไม่ถูกรำกัดโดยกฎเกณฑ์การสืบพยานที่ปฏิบัติกันมา ศาลจะรับและใช้วิธีการพิจารณาที่รวดเร็วไม่มีกฎเกณฑ์มากเท่าที่สามารจะทำได้ และจะรับฟังพยานหลักฐานที่ศาลเห็นว่ามีความน่าเชื่อถือ

มาตรา ๑๕ ศาลอาจขอทราบเกี่ยวกับลักษณะของพยานหลักฐานใดก่อนที่จะมีการส่งพยานหลักฐานนั้นแก่ศาล ทั้งนี้เพื่อที่ศาลจะได้วินิจฉัยว่า พยานหลักฐานนั้นเกี่ยวข้องกับคดีหรือเปล่า

มาตรา ๑๖ ศาลจะไม่ต้องถูกเรียกร้องให้พิสูจน์ในเรื่องที่เป็นความรู้สามัญสำนึก แต่จะระบุให้เห็นเรื่องดังกล่าว ศาลจะระบุให้เห็นด้วยถึงเอกสารของรัฐบาลและรายงานของสหประชาชาติรวมทั้งการกระทำและเอกสารของคณะกรรมการที่ตั้งขึ้นในประเทศพันธมิตรอื่น ๆ เพื่อสืบสวนอาชญากรรมสงคราม และรายงานประวัติและข้อค้นพบของศาลทหารหรือศาลอื่น ๆ ของสหประชาชาติ

มาตรา ๑๗ ศาลจะนั่งพิจารณาคดีในกรุงเบอร์ลิน การประชุมครั้งแรกซึ่งมีผู้พิพากมาศาลและอัยการจะมีขึ้นในกรุงเบอร์ลิน ๕ ที่ ๆ คณะกรรมการควบคุมเยอรมันจะกำหนด การพิจารณาคดีครั้งแรกจะกระทำ ณ เมืองนูเรมเบิร์ก และการพิจารณาคดีครั้งต่อ ๆ ไปจะกระทำ ณ สถานที่ ๆ ศาลวินิจฉัย

มาตรา ๑๘ หัวหน้าอัยการคนหนึ่งหรือมากกว่านั้นอาจมีส่วนร่วมในการดำเนินการพิจารณาคดีครั้งหนึ่ง ๆ หน้าที่ของหัวหน้าอัยการอาจกระทำไปโดยตัวหัวหน้าคนเดียวหรือโดยบุคคลอื่นใดที่ได้รับอำนาจเป็นพิเศษจากศาล

มาตรา ๑๙ การดำเนินการพิจารณาคดีจะมีคำบังคับนี้

ก) จะมีการอ่านคำฟ้องในศาล

ข) ศาลจะถามจำเลยแต่ละคนว่าจะแถลงว่า "ผิด" หรือ "ไม่ผิด"

- ค) ฝ่ายอัยการจะเป็นผู้กล่าวถ้อยในการเริ่มต้นการพิจารณาคดี
- ง) ศาลจะถามฝ่ายอัยการและฝ่ายจำเลยถึงหลักฐาน(ถ้ามี) ที่ปรากฏจะแสดงต่อศาล และศาลจะวินิจฉัยว่าจะรับหลักฐานนั้นหรือไม่
- จ) พยานฝ่ายอัยการจะถูกถามภายหลังจากพยานฝ่ายจำเลย หลังจากนั้นฝ่ายอัยการหรือฝ่ายจำเลยจะแสดงหลักฐานที่ศาลวินิจฉัยแล้วว่ายอมรับได้
- ฉ) ไม่ว่าในเวลาใดศาลอาจตั้งคำถามใด ๆ แก่พยานหรือจำเลยไม่ว่าบุคคลใด
- ช) ฝ่ายอัยการและฝ่ายจำเลยจะตั้งคำถามและอาจถามค้านพยานใด ๆ และจำเลยผู้ซึ่งใดแสดงตัวเองเป็นพยานต่อศาล
- ซ) ฝ่ายจำเลยจะใดแสดงต่อศาล
- ฌ) ฝ่ายโจทก์จะใดแสดงต่อศาล
- ฎ) จำเลยแต่ละคนอาจแสดงข้อความต่อศาล
- ฏ) ศาลจะอ่านคำพิพากษาและประกาศโทษ

มาตรา ๒๕ เอกสารทางราชการทุกฉบับ และการดำเนินการพิจารณาทุกครั้งจะแสดงและกระทำในภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส รัสเซีย และภาษาของจำเลย บันทึกเหตุการณ์และบันทึกการดำเนินการพิจารณาจะได้รับการแปลเป็นภาษาของประเทศซึ่งศาลนั่งพิจารณา ที่ศาลวินิจฉัยว่าน่าพึงปรารถนาเพื่อความยุติธรรมและความสนใจของมหินทรวน

คำพิพากษาและโทษ

มาตรา ๒๖ ในคำพิพากษาของศาลเกี่ยวกับความผิดและความบริสุทธิ์ของจำเลยคนใด จะต้องมีคำให้เหตุผลซึ่งเป็นรากฐานของคำพิพากษานั้น และคำพิพากษาถือว่าเป็นสิ้นสุด จะโต้แย้งใด ๆ มิได้

มาตรา ๒๓ ศาลมีสิทธิที่จะกำหนดโทษจำเลยที่ถูกตัดสินว่าผิด ให้รับโทษประหารชีวิตหรือโทษอื่นใดตามที่ศาลเห็นว่ายุติธรรม

มาตรา ๒๔ นอกจากการกำหนดโทษแล้ว ศาลจะมีสิทธิที่จะสั่งยึดทรัพย์สินสมบัติที่ตนสมควรมาของผู้นั้นที่ถูกตัดสินว่าผิด และสั่งให้มอบทรัพย์สินนั้นแก่คณะกรรมการควบคุมสำหรับเยอรมัน

มาตรา ๒๕ ในกรณีที่ถูกตัดสินว่าผิด จะมีการดำเนินการลงโทษตามคำสั่งของคณะกรรมการควบคุมสำหรับเยอรมัน ซึ่งไม่ว่าในเวลาใดอาจลดหรือเปลี่ยนแปลงโทษได้ แต่จะเพิ่มความรุนแรงของโทษมิได้ ถ้าหลังจากที่จำเลยถูกพิพากษาว่าผิดและดำเนินการลงโทษไปแล้ว คณะกรรมการค้นพบหลักฐานใหม่ซึ่งตนเห็นว่าย่อมทำให้เกิดข้อหาใหม่ต่อจำเลย คณะกรรมการจะแจ้งเรื่องนี้ให้คณะกรรมการที่จัดตั้งขึ้นตามมาตรา ๑๘ ทราบ เพื่อจะได้มีการดำเนินการตามที่คณะกรรมการเห็นสมควรโดยคำนึงถึงความยุติธรรม

ค่าใช้จ่าย

มาตรา ๓๐ ภาที่จะกำหนดค่าใช้จ่ายของศาลและของทางพิจารณาคดีจากวงเงินที่ได้ให้ไว้เพื่อการดำเนินงานของคณะกรรมการควบคุมสำหรับเยอรมัน

BIBLIOGRAPHY

Books:

1. Bishop, William W., International Law: Cases and Materials, Little Brown and Company, 1953.
2. Bowett, D.W., Self-Defense in International Law, Frederick A. Praeger, New York, 1958.
3. Cheng, Bin, General Principles of Law as applied by International Courts and Tribunals, Stevens and Sons Limited, London, 1953.
4. Cobbett, Pitt, Leading Cases on International Law, Vol. II: War and Neutrality, Sweet and Maxwell Limited, 1924.
5. Cohen, M.R., and Cohen, F.S., Readings in Jurisprudence and Legal Philosophy, Little Brown and Company, 1951.
6. Corbett, P.E., Law and Society in the Relations of States, Harcourt, Brace and Company, New York, 1951.
7. De Visscher, Charles, Theory and Reality in Public International Law, Princeton University Press, 1957.
8. Dickinson, Edwin D., Cases and Materials on International Law, The Foundation Press Inc., 1950.
9. Fenwick, Charles G., International Law, Appleton - Century Crafts Inc., 1948.
10. Fraenkel, Ernst, Military Occupation and the Rule of Law, Oxford University Press, London, 1944.
11. Gallagher, Richard F., Nuremberg: The Third Reich on Trial, Avon book Division, 1961.
12. Garner, James W., International Law and the World War, Vol. I-II, Longmans Green and Co., 1920.
13. Gimbel, John, A German Community under American Occupation, Stanford University Press, Stanford, California, 1961.
14. Gilbert, G.M., Nuremberg Diary, A Signet Book, 1947.

15. Green, L.C., International Law through Cases, Stevens and Sons, London, 1959.
16. Greenspan, Morris, The Modern Law of Land Warfare, The University of California Press, 1959.
17. Hackworth, Green Haywood, Digest of International Law, Vol. I-VIII, United States Government Printing Office, 1943.
18. Hartmann, Frederick H., Basic Documents of International Relations, McGraw-Hill Book Company, Inc., 1951.
19. Hyde, Charles G., International Law chiefly as interpreted and applied by the United States, Vol. III, Little Brown and Company, 1945.
20. Jenks, C. Wilfred, The Common Law of Mankind, Stevens and Sons Limited, London, 1958.
21. Jessup, Philip C., A Modern Law of Nations, the Macmillan Company, 1956.
22. Keenan, J., and Brown B.F., Crime against International Law, Public Affairs Press, 1950.
23. Kelsen, Hans, Principles of International Law, Rinehart and Company Inc., 1959.
24. Kotsch, Lothar, The Concept of War in Contemporary History and International Law, Librairie E., Droz, Geneva, 1956.
25. Lauterpacht, H., Oppenheim's International Law, Vol. I-II, Longmans Green and Co., 1958.
26. Lauterpacht, H., The Development of International Law by International Court, Stevens and Sons Limited, London, 1958.
27. Lauterpacht H., The Function of Law in International Community, Oxford at the Clarendon Press, 1933.
28. Lawrence, T.J., The Principles of International Law, Macmillan and Co., London, 1895.
29. Mangone, Gerald, The Elements of International Law, The Dorsey Press, Inc., Illinois, 1963.

30. Maugham, Viscount, UNO and War Crimes, London, John Murray, 1951.
31. Morgenthau, Hans J. Politics among Nations, New York, Alfred A. Knopf, 1953.
32. Musbaum, Arthur, A Concise History of the Law of Nations, The Macmillan Company, 1954.
33. Orfield, Lester B., and Re Edward D., Cases and Materials on International Law, Stevens and Sons, London, 1956.
34. Palmer, Norman D., and Perkins, Howard C., International Relations, Houghton Mifflin Company, 1953.
35. Phillimore, Sir Robert, Commentaries upon International Law, Vol. I-II, Britterworths, London, 1879.
36. Schumann, Frederick L., International Politics, McGraw-Hill Book, Inc., 1948.
37. Schiffer, Walter, The Legal Community of Mankind, Columbia University Press, New York, 1954.
38. Shirer L., The Rise and Fall of the Third Reich, A Crest Book, 1962.
39. Swarzenberger, Georg, Power Politics: A Study of International Society, Stevens and Sons Limited, London, 1951.
40. Schwarzenberger, Georg, A Manual of International Law, Vol. I-II, Stevens and Sons Limited, London, 1960.
41. Swarzenberger, Georg, International Law, Vol. I, Stevens and Sons Limited, London, 1957.
42. Stone, J., Legal Controls of International Conflict: A Treatise on the dynamic of Disputes and War-Law, Stevens and Sons Limited, 1959.
43. Stone, J., Aggression and World Order, University of California Press, Berkeley, 1958.
44. Taylor, A.J.P., The Origin of the Second World War, A Premier Book, 1961.

45. Woetzel, R.K., The Nuremberg Trials in International Law, Stevens and Sons Limited, London, 1962.

46. Wright, Quincy, A Study of War, Vol. II, The University of Chicago Press, 1951.

47. Cowles, William B., Trials of War Criminals (Non-Nuremberg) American Journal of International Law, Vol. 42, 1948.

48. Ehard, Hans, The Nuremberg Trial against the Major War Criminals and International Law, American Journal of International Law, Vol. 43, 1949.

49. Fitzmaurice, G.G., State immunity from proceedings in Foreign courts, British Yearbook of International Law, 1933.

50. Freeman, Alwyn V., War Criminals by Enemy Nationals administering justice in occupied territory, American Journal of International Law, Vol. 41, 1947.

51. Green, A. Wigfall, The Military Commission, American Journal of International Law, Vol. 42, 1948.

52. Korowicz, Marek St., The Problem of the International Personality of Individuals, American Journal of International Law, Vol. 50, 1956.

53. Kunz, Josef, The Chaotic Status of the Law of War and the urgent necessity for their revision, American Journal of International Law, Vol. 45, 1951.

54. Kunz, Josef, The Laws of War, American Journal of International Law, Vol. 50, 1956.

55. Laun, Kurt V., The Legal Status of Germany, American Journal of International Law, Vol. 45, 1951.

56. Levie, Howard S., Penal sanctions for Maltreatment of Prisoners of War, American Journal of International Law, Vol. 56, 1962.

57. Neumann Robert G., Neutral States and the Extradition of War Criminals, American Journal of International Law, Vol. 45, 1951.

58. Pella, Vespasia V., Towards an International Criminal Court, American Journal of International Law, Vol. 44, 1950.

59. Schick, F.B., The Nuremberg Trial and the International Law of the Future, American Journal of International Law, Vol. 41, 1947.

60. Silving, Helen, In Re Eichmann: A Dilemma of Law and Morality, American Journal of International Law, Vol. 55, 1961.

61. Sucharitkul, Sompong, The Problem of Defining Indirect Aggression and Subversion, ชุมนุมนิพนธ์เพื่อถวายพระเกียรติแด่สมเด็จพระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหมื่นนครสวรรค์พงษ์ประพัสร์, ๒๕๐๖

62. Taft, Donald R., Punishment of War Criminals, Criminology: A Book of Readings, Henry Holt and Company, Inc., 1953.

63. Taubenfeld, Howard J., International Armed Forces and the Rules of War, American Journal of International Law, Vol. 45, 1951.

64. Wade, E.C.S., Act of State in English Law: Its relations with International Law, British Yearbook of International Law, 1934.

65. Watanakun, Wichian, La responsabilité penale des Criminels de Guerre, ชุมนุมนิพนธ์เพื่อถวายพระเกียรติแด่สมเด็จพระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหมื่นนครสวรรค์พงษ์ประพัสร์, ๒๕๐๖

66. Wright, Quincy, War Criminals, American Journal of International Law, Vol. 39, 1945.

Documents

67. Agreement for the establishment of the International Military Tribunal 8 August 1945, with the annexed charter of the International Military Tribunal (Bishop, International Law: Cases and Materials; Woetzel, the Nuremberg Trials in International Law).

68. Indictment presented to the International Military Tribunal sitting at Berlin on 18th October 1945, London, His Majesty's Stationery Office, 1945.

69. Judgement of the International Military Tribunal for the Trial of German Major War Criminals (with the dissenting opinion of the Soviet member), Nuremberg, 30th September and 1st October, 1946, London, His Majesty's Stationery Office.

70. Treaty of Versailles (Supplement to the American Journal of International Law, Vol. 13, 1919).

